

Sladký rogaining v Medovém Újezdu

Na úpatí brdských kopců na 50-tém kilometru dálnice Praha-Plzeň se pod lesy choulí vesnička zvaná Medový Újezd, která svým názvem láká k příjemné návštěvě. Není tedy divu, že se stala o víkendu 26.-27. června centrem Mistrovství ČR v rogainingu 2004 pořádaném FS Praha v čele s Honzou Tojnarem, který si pro nás připravil mnoho záhudností. Terén sliboval příjemné vyžití nejen pro běžce, ale také pro cyklisty, kteří zde měli premiérový závod v cyklogainu (podobný závodů Bike Adventure).

Favorit hlavní kategorie HH Míra Seidl o závodě řekl: „V celku pěkný les s jednotlivými kopečky s převážně skalnatými a kamennými vrcholky, spousta různě obodovaných kontrol povětšinu umístěných právě na těchto vrcholcích“ – někdy dosti drsné.

Ráno jsme se probudili do pěkného dne, posnídali čerstvý rohlíček s medem a vyrazili se sladkým úsměvem do centra dění. Přivítalo nás útulné shromaždiště s pěkným rybníkem, hospůdkou a již spoustou stanů zabírajících ty nejlepší fleky na rovině. Někteří pozdě přijíždějící závodníci stavěli své bivaky téměř ve vodě, jen aby urvali poslední rovnější místa. Po všech potřebných úpravách svých obydlí jsme s napětím a s houskou v ruce čekali na 10:00 hod, kdy jsme vyfasovali mapy. Tím byl závod a vyplavování endorfinů drásajících nervy zahájen. Začalo usilovné přemýšlení a spekulování o trase, které nevedlo ke konci. Jediná jasná věc byla dálnice, která nerovnoměrně rozdělovala prostor na 2 části. Bylo nám jasné, že pokud chceme sesbírat hodně bodované kontroly v severní části mapy, musíme se tam vydat i na noc a vrátit se až k ránu (plán cca 1:00). Po krátkém odpočinku v teplém spacáčku jsme chtěly pokračovat dle zbývajících sil na ranní vycházku do jižní části. Plán, který jsme si připravily, jsme změřily a usoudily, že je reálný spíše pro dvojici Seidl – Bořánek. A tak jsme trochu s obavami vyrazily do lesa.

Na startu nás pobavil Petr Bořánek přicházející s houskou a mapami v ruce, se slovy: „Míra ještě z AMS nedorazil☺.“ (Míra Seidl stavěl štafety a chtěl být přítomen alespoň na startu.) Závodní pole se záhy rozdělilo do dvou skupin. Jedna vyrazila na jih a druhá spolu s námi na sever. Naší skupinu míjel po půl hodině Míra na kole a soupeři si mnuli ruce, že mají šanci tuto fenomenální dvojici porazit.

Mnoho kontrol se nacházelo na zajímavých místech, u přírodních krás či na místech s překrásnými výhledy do okolí. Na jednom z nich jsme dostaly i odborný výklad o krajině a vesničkách od domorodce. Některé kontroly prověřily zkušenosti závodníků. Méně zkušenosti se i přes rychlý postup museli nakonec spokojit s dohledávkou zkušenějších. Místy byly kontroly cyklogainu rafinovaně postaveny poblíž našich a to i nás zkušené občas zmátlo.

S přibývajícím časem a kilometry v nohách nám bylo jasné, že náš plán nelze uskutečnit, a tak jsme zkracovaly, jedly a pily v poklusu a řítily se vstříc temné noci. První „bludičky“ jsme potkaly na kopci Ušák, který byl zlomový v našem postupu. V noci se kontroly v těchto místech špatně hledaly a nebyť dost velké zimy, přenocovaly bychom. V této situaci jsme zvolily nejkratší cestu zpět a i přesto jsme dorazily za svítání☺. Horovi, kteří měli na noc stejný plán a dodrželi jej, dorazili ještě o hodinu později. To by byl náš konec. Takto jsme s vypětím všech sil ráno vstaly a vyrazily pro pár kontrol do jižní části. Z radostného poklusu se stala namáhavá chůze, ale přesto jsme vytrvaly a kochaly se krajinou. Na poslední úsek cesty nám dodali sil houbaři, kteří vyzvídali, co jsme zač. Romča neměla chuť se moc vybavovat, tak jsem jim krátce sdělila, co děláme a kde jsme všude byly. Vyvalili oči plné obdivu a popřáli nám šťastnou cestu. Ta nakonec šťastná byla, neboť jsme se dopravily do cíle před limitem, a tak nám všechny naše těžce vydřené body zůstaly.

Milým překvapením v cíli byl Redbull, který nám sice potřebná křídla nedal, ale alespoň nás probudil, a tak jsme se mohly posílnit výborným guláškem od pořadatelů a studeným zlatavým nápojem. Čekalo nás už jen vyhlášení těch nejlepších, které bylo na rozdíl od závodu doprovázeno deštěm. Ve výsledcích se žádné velké překvapení nekonalo, neboť

všude zvítězili favorité. V hlavním závodě na 24 hodin v ženách DD24 Martina Volfová s Romčou Maunovou, v mixech HD24 manželé Horovi, kteří předvedli pěkný výkon, a nechybělo mnoho, aby se stali absolutními vítězi. Přestože si mnozí páni brousili zuby, v mužích HH24 opět vyhráli Petr Bořánek a Míra Seidl.

Děšť stékající po unavených tvářích závodníků připomínal slzy a jen těžko jsme si vybavovaly sladké úsměvy na rtech všech účastníků. Při odjezdu tedy Medový Újezd připomínal spíše Plačící Újezd (nebo snad plačící újezd?!).

Perličky závodu:

Kontrola č. 68 – vodní tvrz uprostřed zavařila mnoha závodníkům hlavu. Nejenže nebyla k nalezení, ale muselo se k ní brodit dost odporné bahno;

Kontrola č. 51 – obdoba kontroly 68, popis ostrov;

Kontrola č. 77 – nebyla nikým navštívena, možná nějakou srnou či mravencem;

Kontrola č. 86 – krizová pro dvojici Seidl – Bořánek, prvně v životě při rogainingu spali! Slova P.B.: „Zavazuju si tkaničky a najednou vidím, jak se Míra potácí a sesouvá se do mechu a kapradí. Přemýšlím, co udělám. Přijdu k němu a ten už pěkně chrupká i s batohem na zádech. Chvilí otálím a pak se nakonec klátím k němu a doufám, že se za chvilku probudíme.“ Nakonec se opravdu po hodině probudili a pokračovali v běhu! dál.

Martina Volfová